

Herfst in de Biesbosch

door Johann

Zaterdag, eind november, halftwaalf. Er staat een frisse bries als ik in neopreen gekleed mijn kano uit de stalling haal en hem voorzichtig in het water laat glijden. Het is opvallend stil in de oude haven van Drimmelen. Geen activiteit is hoor- en zichtbaar in de anders zo levendige jachthaven; het is zeker ook te fris voor de hengelaars die normaal de steigers bevolken. Als ik de Amer oppeddel, is het op het grote water niet veel drukker dan bij de botenverzameling die ik net achter me laat. Ofschoon het behoorlijk waait, is er geen zeilschip te bekennen. Tegen de grijze lucht steken de hagelwitte wolken die de pijpen van de Amercentrale uitbraken schrill af. De rookpluimen liggen haaks op de lange schoorstenen, windkracht 4 pal zuid. Het oversteken van de Amer vraagt even wat ondersteuning van de variabele scheg.

Het water van de rivier staat hoog tegen de oeverbeschermdende basaltblokken, daarachter in een van de poelen zwemt een grote groep zwanen. Die beesten schijnen elkaars gezelschap erg op prijs te stellen als het wat kouder wordt. Pas op het Spijkerboor wordt het varen wat gemakkelijker: wind in de rug. Ook hier valt er niet veel te beleven; een rode boei, een groene boei, de vaalgele drijvers van het proefgebied bodemsanering en een verdwaalde zwaan voor de ingang van de Sloot van St. Jan. Hij laat me passeren door statig een tiental meters van mijn route weg te zwemmen. De bomen staan er kaal bij, het blad ligt rottend op grond en water. Na de eerste bocht van de Sloot speur ik de oeverkanten af naar vraatsporen van bevers. Ik ontdek een paar nieuwe glijsporen, maar de makers ervan laten zich niet zien. Het is stil in de Biesbosch en ik probeer zo weinig mogelijk geluid te maken en haal mijn peddel voorzichtig door het water. Het zou toch perfect zijn als ik nu zo'n mooie platstaart tegen kwam! Na het bruggetje –ik lees de tekst over de 75 door het verzet gevangen genomen vijanden voor de tweehonderdste keer– ontdek ik de eerste reiger op mijn tocht. Het beest blijft erg lang zitten, maar als ik naar zijn mening toch te dicht nader, vliegt hij traag op om een honderdtal meter verder weer plaats te nemen en mijn komst weer af te wachten. Als ik ten tweede male op bedreigende afstand kom, kiest hij weer het luchtruim en zie ik hem in de verte weer positie kiezen. Dit spelletje herhaalt zich een keer of vier. Als ik bij het Middelgat van de Plomp aankom, houdt de reiger het voor gezien en verdwijnt voorgoed uit het zicht. Gewoonlijk liggen hier aardig wat vissersbootjes te dobberen, op deze zaterdag drijft er zelfs geen piepklein dobbertje. Het geelbruine riet langs de oevers neigt van de wind af, de wat donkere pluimen buigen wat verder door. De wind blijft plagen en ik trim mijn schegje een beetje uit. Voortdurend de oevers afzoekend naar de aanwezigheid van bevers, zie ik ineens tegen de bedijking van het spaarbekken De Gijster iets bruinroods afsteken. Het beweegt zich langzaam. Een vos! Zijn dikke staart sleept hij over het gras achter zich aan. Hij kijkt voortdurend naar links en rechts. Hij vermoedt kennelijk dat hij vanaf de waterkant weinig gevaar te vrezen heeft. Het beestje is iets meer dan vijftig meter van me verwijderd. Ik beweeg mijn peddel uiterst voorzichtig door het water, de wind wil me tegen de kant hebben. Ik moet zorgen dat ik hier blijf liggen, anders is Reintje zo verdwenen. De vos richt nu zijn kop op en probeert geuren te vangen. De lucht vanaf het water, ofschoon zuidelijk van Reinaert, bereikt hem wellicht niet en hij gaat over tot het snuffelen aan graspollen en molshopen, blijkbaar op zoek naar muizen, kikkers of misschien wel een overmoedige mol. Mijn rooie vriend kan niets van zijn gading vinden en sukkelt op een drafsje de dijk op. Boven op de dijk kijkt hij nu wel mijn richting uit, maar het lijkt me onmogelijk dat hij me ziet. Zo goed zijn de ogen van een vos nu ook weer niet. Ik doe ook geen moeite om me te verbergen. Hij blijft voortdurend alle kanten in de gaten houden en dan ineens verdwijnt hij achter de dijk richting spaarbekken.

Het hele schouwspel heeft nog geen vijf minuten geduurd, maar het liet wel een onvergetelijke indruk op mij achter. Ik had al veel over vossen gelezen, maar nog nooit eentje zo dichtbij in de natuur zo lang kunnen bespieden. Dat kan alleen op een koude zaterdag in de herfst, als je helemaal alleen in je kanoetje door het nationaal park zwerft.

Na polder Kindem neem ik het kreekje onder de Toontjesplaat door. Door het hoge water is de kreek nu breed genoeg voor mijn peddelbewegingen, rustig glijdt de Mariner het mooiste gedeelte van de Brabantse Biesbosch in. Ik hoop nog steeds op een ontmoeting met een bever. Ik heb er hier al eens gezien. Er zijn nu echter geen sporen van beveractiviteiten te zien, geen glijhellingjes en geen verse littekens op de wilgentakken. Jammer, maar ik heb altijd mijn vosje

nog vandaag! Bijna op de splitsing van de kreek en het grotere water van het Middelgat wijkt plots het riet uiteen en op nog geen twintig meter voor me steken heel snel twee reeën half zwemmend, half springend over. Ineens hebben ze me gezien en nog sneller als ze verschenen, verdwijnen ze in het struikgewas aan de andere oever. Ik denk dat we alledrie een verhoogde hartslag hebben!

Mijn dag is gemaakt! Met een big smile peddel ik verder richting Noordergat van de Plomp en geniet van het toetje dat deze herfstdag nog voor me in petto heeft: Drie zwanen vinden dat ik te dicht nader en gaan er vandoor. Achter elkaar haasten ze zich, half vliegend, half lopend op een onzichtbare helling boven het water van de Plomp. De penveren van hun enorme vleugels maken een muzikaal geluid. Puzzelend naar muziekinstrument wat dit geluid het meest benadert, peddel ik de Amer op. De wind is nog steeds stevig zuid. Ik denk er niet eens bij na en zet mijn schegje een beetje uit. Trompet? Klarinet? Waar lijkt dat geluid toch op? Ik ben er nog steeds niet uit als ik de oude haven van Drimmelen in vaar. Er is nog steeds geen bedrijvigheid waarneembaar. Lekker rustig zo, genieten zolang het duurt.....